

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. De adeundo sacerdote seu directore pro sana & recta conscientia
in dubiis sibi formanda. Multorum est conscientia cauteriata & perversa,
nisi se sinant dirigi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

AD HÆC ITEM DOMINI VERBA.

Vade, ostende te sacerdoti, & offer munus quod praecepit Moyses in testimonium illis. Matth. 8.

Sex veritates proponuntur in sequenti Hebdomada, quas unicuique licet ad hanc revocare diem.

DE FIDE CENTVRIONIS

A

CHRISTO DOMINO COMMENDATA.

Amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israel. Matth. 8.

VERITAS PRACTICA.

Majoris est animi, te divinæ Fidei supponere, quam te illi opponere.

RATIO habetur declarata in 3 parte, Feria secunda infra Hebdomadam septimam post Octavam Pentecostes. Et qua de fide spursum proponuntur: vide verbo Fides.

HAC HEBDOMADA, materia considerationum elicitur ex his Christi Domini verbis quæ leproso mandato dixit: *Vade, ostende te Sacerdoti, & offer munus quod praecepit Moyses, in testimonium illis, Matth. 8.*

Quæ ut melius intelligantur, adverte morbum lepræ apud Judæos fuisse frequentem, diversum, & cognitu ac curatu difficilem: proindeque multas circa illum morbum conditas esse leges, quarum omnium præcipua fuit, ut leprosi adirent Sacerdotem, qui judicaret de lepræ genere, de periculo, de remediis, de sanitate, ac multis ceremoniis quæ habentur in libro Levitici, cap. 13. & 14.

Poterat quidem Dominus dispensare leprosum, quem mundaverat ab his legibus; sed maluit eas servare & commendare, donec planè abrogarentur, sive ut Sacerdotio veteris Synagogæ honorem deferret, sive ut Sacerdotes novæ legis sic colendos, & ad eundem de nostris morbis spiritualibus ostenderet. Sic expressè habet Glossa interlinearis: *Disciplina nostri est, ut nos ostendamus Sacerdoti nostro.* Non enim Sacerdotibus nostris minorem potestatem Christus tribuit, quàm antiquis; nec minus Christiano, quàm Judæo, præceptum est, ut ad eum Sacerdotem, ostendat illi lepram animæ, expectet ab eo remedium, sanitatem, & alia quæ ad sex præcipua Capita referuntur, de quibus singulæ considerationes, & veritates in singulos Hebdomadæ dies, proponuntur.

SACERDOTIS autem nomine Superior, Confessarius, Instructor, seu Director conscientiæ, hic intelliguntur; Et hic illi intelligent, quid respondere debeant se consulentibus.

FERIA SECUNDA.

DE ADEVNDO SACERDOTE SEV DIRECTORE,
PRO SANA ET RECTA

CONSCIENCIA, IN DVBIIS, SIBI
FORMANDA.

Vade

Vade, & ostendete Sacerdoti. Matth. 8.

Si difficile & ambiguum apud te iudicium esse prospexeris, inter lepram & lepram: Surge & ascende ad locum, quem elegerit Dominus Deus tuus, veniesque ad Sacerdotem Levitici generis, &c.

Deuter. 17.

VERITAS PRACTICA.

Mulorum est conscientia cauteriata & perversa, nisi se sinant dirigi.

RATIO EST. Quia illa conscientia cauteriata, & perversa tunc esse intelligitur, quando quis non sentit lepram seu vulnus peccati. Sed multi, nisi se sinant dirigi, sic se insensibiles reddunt ad certa quadam peccata. Igitur illis est conscientia cauteriata, nisi recurrant ad Directorem & se dirigi velint. Quod quam sit necessarium, jam facile est iudicare.

I. PUNCTUM.

CUM, ut dixi, dubius esset lepræ morbus, vel inter plurima Leprarum genera, eum dubium esset qualinam afficeretur Leprosus; tum præcipue mandatum erat, ut is adiret Sacerdotem qui de morbo cognosceret, & Sacerdotis responso Leprosus staret.

Hæc in figuram eorum, quæ jam à nobis gerenda sunt, circa conscientiam, seu peccatorum dubia. Certum est apud omnes, quod si quæ occurrant, quæ nos merito dubios, & incertos faciant, tum Confessario vel Directori esse apertenda; neque licere in dubio peccati, quidquam facere. Sed quam pauci hoc curant; quam multi vel præsumunt se scire omnia, vel se doceri & dirigi negligunt! Quid porro his inde accidit? Audiant veritatem propositam; Audiant sibi inde fieri conscientiam cauteriatam & perversam, quæ sit ut quò minus sibi putent Directore opus esse, eò magis indignant, & eorum unicuique idcirco dictum, *Vade & ostende te Sacerdoti.*

Hic finis meditationis, & propositæ veritatis; ut agnoscamus & persuadcamus nobis tam necessario ad eundem esse Sacerdotem, quam periculosum est alioquin nos habere conscientiam cauteriatam, & quam insectum est saluti, in ea conscientia vitam traducere & finire.

Ratio est ex utraque parte, seu ex utraque propositione sua, valde consideranda, multumque illud quod primò dicitur, expendendum est, illam scilicet esse conscientiam cauteriatam & perversam, quæ non sentit vulnus peccati, non dubitat, non angitur, nihil timet, nullo serupulo, seu nulla religione tangitur, quæ ut est in libro Job: *Bibit quasi aquam, iniquitatem.* Sic Apostolus quorundam licentiam carpens, *Cauteriatam*, inquit, *habentium suam conscientiam*, id est prope similem cauterio, seu cauteriatæ carni: Sic enim explicant Patres, quod sicut cauterio exusta caro, vulnus habet quod non sentit; ita illorum conscientia vulnus peccati habet, & non sentit, non agnoscit, non eos pœnitet; insensibiles sunt, non moventur.

Sic expressè Theodoretus; *Locus*, inquit, *cauterio inustus priorem sensum amittit*; Et S. Thomas dilucidè: *Sicut cauterium corruptio est in carne per ignem sive ferrum ignitum, ex qua egreditur consuetudo putredo, ita ex igne perversa voluntatis, quasi cauteriata ulceratur conscientia*

Quod confirmatur ex his quæ Apostolus ait, de quibusdam, *Qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitia, &c.* In Græca versione dicuntur, *ἀπληκκότες*, id est indolentes, quod explicans S. Hieronymus, ait indolentiam esse *quæ animus ita obsurdus, & obdurus in malis ut peccata non sentiat: ut cum peccat, omnem conscientiam remorsum amittat, & quasi conscientia amputata non pœniteat, nihil doleat.* Sicut enim, ut ait S. Ambrosius: *hoc bonæ mentis est, vulnus sentire peccati; sic est perversæ indolentiam, non sentire, non dolere.*

O indolentiam, omni dolore acerbiorum! Fieri ne posset Anime, ut sic aculeum remordentis conscientiam retunderes? aut si fieri posset, itane velles retundere, & callum facere vitis tuis?

II. PUNCTUM.

SED multi, nisi se sinant dirigi, sic se insensibiles reddunt ad certa quadam peccata.

Nonne

Iob 13.
I. Tim. 4.

In Epist.
Pauli.

Ephes. 4.

In ps. 118.

Nonne vides quàm multi peruersè & inordinatè afficiantur ad res creatas, ad honorem, ad pecuniam, ad sensibiles amicitias, & ad reliqua concupiscentiæ nutrimenta? Videlicet verò quid hinc eveniat, quando videlicet suis affectibus indulgere volunt? Resistit primò Conscientia, & ubi peccatum agnoscit, angitur illicò animus, dolet, æstuat: fugiatne culpam, an admittat? Hinc affectu impellitur, hinc religione retrahitur: *Inter se invicem cogitationibus accusantibus, aut etiam defendentibus*, ut ait Apostolus; vult & non vult animus objectum pravi affectus; placet idem & displicet: vult delectationem, sed illi adiunctam culpam refugit. Quid faciat tandem? quid concludat? Ergone privabitur reamata? Etiam, quamdiu culpa simul apparebit, & quamdiu Conscientia culpam refugiet: quamdiu scrupulum injiciet, aut remorsum, (seu animi reluctantis excitabit commotionem. Unde alterutrum necessariò sequetur, aut renuntium affectui inordinato, aut Conscientia contrà obstitens conculcanda: Nam nimis durum est contra stimulum calcitare, & non nisi perturbatà conscientia, atque animo anxio, & in certam suam perniciem consentienti vivere: concilianda sibi pax est, & requies animi, undecunque proveniat: Quid hic ergo statuent? Quam se in partem dabunt?

Certè si saperent, Directorem adirent, difficultates animi proponerent, à quo quid noxium, quid innoxium in suo sit affectu, discerent; qua ratione affectus ordinandi, quo res usu, & quo fine possideri possint, atque conscientia benè formandæ consilia simul discerent; Hoc est enim Directoris munus, hæc gratia directionis, ut si quid est ambiguum explicet; si quid obscurum, illustret: si difficile & asperum, complanet, & expediat; unde apud Ezechielem Deus conqueritur de Pastoribus. *Qui quod infirmum fuit non consolidarunt, & quod aegrotum non sanarunt: quod confractum non alligarunt, & quod abjectum non reduxerunt.*

Nunc verò quàm pauci sunt, qui se ita sinant regi, quàm multi sunt contrà, qui ut affectui libentius indulgeant, Conscientiam premunt, opprimunt, & ita conculcant, ut iam eluctari non audeat, non culpam indicare, non scrupulum seu religionem movere, nullo denique modo reclamare.

Quiesce, ne interficiam te; Dicebat Rex Amazias Cuidam Prophetæ, se admonenti. Sic planè illi, suæ Conscientiæ, suo illi Admonitori *Dome- Hagne sue Pars prima,*

stico imperant, ut quiescat à monitis & stimulis: Tùm verò si acquiescit, se pacatos, & tranquillos sentiunt in suis affectibus inordinatis, quia iam peccatum ibi non agnoscunt; nihil contrà audet Synderesis, nihil Conscientia, nihil ratio, nihil denique sese opponit affectui: Indolentes, & insensibiles redditi, jam ibi non agnoscunt culpam ubi est, cum antè ibi agnoscerent, ubi non esset; *Qui, ut ait Sapiens, relinquunt iter rectum, & ambulant per vias tenebras: qui lætantur cum malefecerint. & exultant in rebus pessimis.* Id est, nullo Religionis, & Conscientiæ punguntur stimulo, imò nunquam se beatiores & tranquilliores putant, quàm cum liberi res sunt in suis concupiscentijs; Quod idem Sapiens sic aptè exprimit: *In magno viventes in conscientia bello, & tam magna mala pacem appellant.*

Hæc est videlicet falsa pax mundi quam Christus Dominus reprobat, & cui suam opponit, dicens: *Pacem meam do vobis, non quomodo mundus dat, ego do vobis.* In quæ Domini verba, S. Augustinus, *Propterea, inquit, mundus dat sibi pacem ut sine molestia, mundo fruatur.* Id est, ut sine remorsu conscientia, suis indulgeat affectibus.

O damnosissimam cupiditatem, quæ sic animarum salutem prodis & perdis! Etiam peritissimos quosque Doctores sic illudis, ut cum aliis satis periti sint, sibi tamen sunt imperiti.

III. PUNCTUM,

MULTORVM est igitur Conscientia cauteriata & peruersa, qui suis se affectibus sinant potius abripi quàm à Sacerdote, seu Instructore dirigi patientur. Cùm enim insensibilitate sua velut cauterio sibi facto non sentiant vulnus peccati, quænam illis restare potest Conscientia, nisi cauteriata & peruersa? Quænam pax animi nisi fatalis illa de qua Dominus, *Non veni pacem mittere sed gladium?*

At nonne tu ex illis es? Nonne tu inordinatè afficeris erga aliquid? Nonne affectum sequeris? Nonne ex animi libidine potius, quàm ex ratione vivis? An ibi culpam agnoscis? An saltem dubitas? An in dubio Directorem adis? An eius consiliis libentius quàm naturæ motibus acquiescis? Fateri quod est, coram Deo? Nonne si vel Conscientia vel Superior, aut quivis alius te admoneat, non magni pendis monita, quasi non magni Reus peccati, quasi nullum, aut leviculum sit quod moneris! sic te excusas, sic tibi palpas & blan-

Rom. 2.

Mat. 9.

Ezech. 34.

2. Par. 26.

Pro. 2.

Sap. 14.

Ioan. 14.

Math. 10.

& blandiris in eumentia pace, ut non dubites dicere, te nullo hinc serupulo angere, te nulla religio-
Dent. 29 ne moveri. *Benedicit sibi in corde suo, dicens: pax erit mihi, & ambulabo in pravitate cordis mei.*

Onimis blandam perniciem! o nimis suaves dolos! *Vident visionem pacis, & non est pax.*
Ezech. 13 **Vade, & ostende te Sacerdoti.** Communica cum illo de interiori tuo statu, expone illi nudè omnia; Tuam in manus ejus animam conjice. Accipe illum vadem & sponforem tuæ salutis; Animam suam pro tua spondeat, nec ab illo unquam discede, nisi in eo statu, in quo velles mori: ut

cum Christus Dominus rationem petet, quamobrem hoc aut illud egeris, respondere possis, quod Rechabitarum apud Prophetam: *Obedivimus voci patris nostri, in omnibus qua præcepit nobis;*
1er. 3. Adivi Sacerdotem quo tu me misisti; ostendi lepram meam, sic me instruxit, sic erudivit; o securam vocem! Si vero huic deus officio, si audire detrectas, si te securum putas; o te Cauteriatum hominem! o perditissimam securitatem!
1. Thess. 5. Cum dixerint pax & securitas, inquit Apostolus, tunc repentinus eis superveniet interitus, sicut dolor in utero habenti, & non effugient.

F E R I A T E R T I A .

DE RECVRSV AD SACERDOTE M, PRO RITE OBEVND A CONF ESSION E.

Vade, & ostende te Sacerdoti. Matth. 9.

Plaga lepra se fuerit in homine, adducetur ad Sacerdotem, & videbit eum. Levit. 13.

VERITAS PRACTICA.

Quod magis confert ad faciendam Confessionem, minus efficitur, nisi cum Sacerdote prius conferatur.

RATIO EST, Quia quod magis confert ad perfectam Confessionem, est aversio animi ab objecto quod est causa peccati.

Atqui hoc minus perficitur, minusque omnino fit, nisi prius cum Sacerdote conferatur.

Ergo & minus perficitur quod magis confert ad perfectam Confessionem, nisi ante Sacerdos adsatur. Unde imperfecta & nulla sæpe fit Confessio; Quod ne damnum accidat, certe adveundus Sacerdos, seu Director.

I. P U N C T U M .

UOD Leprosi adirent Sacerdotem pro lepra sua curanda, non tantum figurabat nostros Sacerdotes esse conveniendos, pro peccatorum remissione ab eis obtinenda, in Sacramento Confessionis: sed etiam pro ipsa Confessione ritè & debitè à nobis obeunda. Neque verò putes id rudi-

bustantum & pueris esse necessarium, ut instruantur: sed grandavi & eruditi quique imò & religiosi & Sacerdotes ipsi, nisi advertant, & nisi de sua salute ac perfectione sint valde solliciti, ignorabunt in praxi, & omittent quod maximè fieri & observari debet in Confessione sacramentali, ac proinde his etiam convenit, & his valde consideranda est Veritas proposita, cujus hæc est Ratio, quæ est fundamentum veræ Conversionis.

Quod est præcipuum, & maximè necessarium in Confessione ritè peragenda, seu quod maximè observari debet, est aversio ab objecto, seu à re creata, circa quam vel cujus gratia, peccatum, quod confiteris commissum est. Sicut enim nulla esset Confessio nec ulla remissio peccatorum, nisi esset dolor de peccato, sive per contritionem, sive per attritionem; sic nulla planè Contritio vel Attritio, nisi avernatur animus à peccato & ab affectu inordinato rei, quæ causa fuit peccati. Nam in illo inordinato rei creatæ affectu consistit tota deformitas & malitia peccati, quæ nullà unquam confessione, nullà satisfactione, nullà pœnitentia, nullis lachrymis, nullis muneribus, nullo alio denique modo expiari potest, quàm aversione animi à creatura, & conversione ad Deum.

Hoc